

Xarim Aresté, a les meves entranyes

La periodista Gemma Ventura opina sobre el nou disc del flixanco mentre repassem, cançó per cançó, 'Ses entranyes'

Xarim Aresté | David Ruano

Hi ha cançons que les veus passar pel davant; altres que, com un vent suau i dèbil, amb prou feines et toquen l'abric, i altres, poques, que són un tret. No te'n pots defensar, no les pots esquivar. En sents l'impacte, la perforació. I a les entranyes només s'hi pot arribar així, travessant amb una bala la capa més profunda del cos. I em direu: bé, i en l'art com s'arriba a aquest lloc? La resposta no la tinc, però escoltant el nou disc del **Xarim** ho puc intuir.

El **Chicuelo** un dia em parlava del *duende*, del que, espontàniament, et fa dir: *ole*. És a dir, no pots preparar-te perquè se't posi la pell de gallina: se t'erica davant d'allò inesperat, quan hi ha la sorpresa, quan l'altre es desvia del caminet apamat. I si aquesta sensació en la música la sento poc, diria que és perquè a la majoria de discos que escolto no hi veig l'artista, sinó el càlcul. No hi ha un bosc, hi ha una fàbrica. En sents la lletra i ja saps què diran, és previsible, és un coixí, no una llança. Entre tanta buidor, trobar algú que posi nom al teu buit és alliberador. Algú que t'assenyali allò de tu que no haves mirat, algú que t'obri finestres dins el cap, algú que passi de llarg la covardia i la superficialitat.

Per al **Xarim** l'amor és el rumb: 'Planta una llavor just allà on hi hagi més llum'. I sap que l'amor demana valentia, generositat: 'Quan un humà allibera el seu animal, ha d'aprendre a estimar-lo sense fer-li mal'. Parla de la por de ser: 'Com començar de zero en alta mar? Com desplegar les ales dins d'un sac?'. De les contradiccions de cadascú, dels bucles on ens instal·lem, de les repeticions on malvivim, del paper que cada dia interpretem perquè ens hem acabat creient que som qui creiem ser: 'Probablement si pogués sortir, intentaria tornar a entrar. [...] A tots ens tocarà morir, ningú sabrà allà on hem estat, i és difícil d'assumir, però el teu amor no m'ha bastat'.

El **Xarim** ens recorda que el significat que dones al que et passa depèn de si t'ho mires des d'aquí o des d'allà, i que la vida és aquest viatge on per costat un ets el bo i per l'altre el dolent, i on un dia ets a terra i l'altre tocant el cel: 'Veurem divorcis i enterraments, veurem coses realment indecents. Esperits purs i amargants, petites mentides i altres de gegants'.

Què m'agrada d'ell, doncs? Que necessita risc. Que el seu impuls és crear, no pas repetir. Que fa de descobridor, que va amb una llanterna cap a algun lloc. Cap a quin? Potser al ferro roent de l'amor, al pes del dolor, al cap d'un boig, a la veu interior. Va al fons de tu, al fons de mi. Amb una música elegant i exigent -quins músics l'acompanyen!-, i amb lletres riques, atentes i subtils. Ara que governa allò extraordinari, ara que els sentiments s'inflen a cop d'eufòria, ve de gust trobar allò que és més comú: la tristesa maca, l'esperança tímida. Perquè en aquest disc veig algú que camina mentre el sol es pon, i també mentre el sol comença a sortir.